

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87

číslo 26

24. června 2007

Cena: 6 Kč

80. VÝROČÍ ÚMRTÍ PRVNÍHO PATRIARCHY SI CÍRKEV PŘIPOMNĚLA VE ŠKODĚJOVĚ

Stovky členů církve snad ze všech diecézí se shromáždily minulou sobotu v rodišti prvního patriarchy dr. Karla Farského ve Škodějově, aby na slavnostních bohoslužbách pod širým nebem připomněly památku nejvýznamnějšího z otců - zakladatelů naší církve.

Ve vedení bohoslužeb se vystřídali: patriarcha ThDr. Tomáš Butta, královéhradecký biskup Štěpán Klásek, brněnský biskup ThDr. Petr Šandera, zástupkyně pražského biskupa Mgr. Růžena Adamová a duchovní z královéhradecké diecéze PaedDr. Zdeněk Kovalčík z Náchoda, Mgr. Lada Kocourková ze Semil a Mgr. Jaroslav Křivánek z Vysokého nad Jizerou. Kázáním na text z listu Koloským posloužil bratr patriarcha (text zveřejňujeme zvlášť na str. 3).

Milým překvapením bylo zpívání kredo, které máme ve zpěvníku pod č. 1 a které prakticky v žádném našem sboru už dnes neuslyšíme. Je nutné přiznat, že ho většinou ani zpívat neumíme, což je velká škoda, protože nesporně patří k pokladům naší hudební tvorby. Účastníci slavnostních bohoslužeb ve Škodějově by to jistě potvrdili.

Dalším milým překvapením byli nejmladší účastníci poutě, kteří bez trémy za doprovodu sestry farářky Mgr. Jindřišky Buttové zazpívali známé "Slunce svítí" a "Budiž chválen Ježíš král". Pěvecký sbor větších dětí Jizerka ze Semil za nimi rozhodně nezůstal pozadu a na své si přišli všichni účastníci, protože tentokrát měli možnost "pořádně" si zazpívat šest společných písní.

Na závěr bohoslužeb se všichni společně pomodlili za naši církev:

„Děkujeme ti, Bože, že jsi nám v Ježíši Kristu rozžehl světlo na cestu ke tvému království. Děkujeme ti za všechny věrné hlasatele Kristova evangelia od apoštolských dnů až do dneška. Prosíme tě o přítomnost tvého Ducha, abychom vždy citlivě vnímali tvé oslovení, poslušně je přijímali a odpovídali na ně svým životem lásky a služby. Veď naši církev cestou své pravdy a chraň ji před blouděním. Zehnej jejímu dlu, aby nebylo marné, ale pomáhalo lidem přítomné doby k setkání s živým Spasitelem, Dárcem pravé radosti, pokoje a věčného života. Amen.“

Po bohoslužbách oslovil shromáždění expremiér pan ing. Jiří Paroubek. V krátkém projevu připomněl období vzniku naší církve a postoje Římskokatolické církve v době první světové války a prvních dnů svobodného státu, kdy oslavy svátku Mistra Jana Husa, které podpořil prezident Tomáš Garrigue Masaryk, způsobily roztržku mezi československým státem a Vatikánem. Zmínil, že osoba našeho prvního patriarchy dr. Karla Farského symbolizovala ideje tolerance a svobody svědomí. Citoval výrok našeho prvního patriarchy: „Nová krev musí kolovat v žilách nového státu. Nový duch, pozitivně myslící, cítící a rozhodující tak, jak myslí, cítí a chce duše národa, psyché československá.“ Závěrem uvedl, že nejdůležitější je, aby naše církev byla stále na straně svého národa.

Po bohoslužbě se všichni shromáždili na místě, kde stával rodný domek prvního patriarchy, a k pamětní desce položil královéhradecký biskup Štěpán Klásek po modlitbě bratra

I nejmenší účastníci poutě do Škodějova měli možnost ukázat dospělým, jak pěkně umějí zpívat

patriarchy věnec. Tím bylo slavnostní shromáždění ukončeno a účastníci měli možnost navštívit některou ze sousedních náboženských obcí.

Ve Vysokém nad Jizerou byl ve Sboru dr. Karla Farského připraven program pro dospělé. Ti mohli vyslechnout přednášku Mgr. Davida Frýdla, faráře z Prahy 10 - Vršovic, "Karel Farský očima pamětníků", která byla doprovázena multimediální projekcí. Bratr David Frýdl byl v letech 1997 - 2002 farářem ve Vysokém nad Jizerou, kde se zabýval mj. shromaž-

ďováním a studiem pramenů a dobových svědectví o zakladateli naší církve dr. K. Farském.

Účastníci poutě se též mohli zúčastnit vernisáže koláží spisovatele, básníka, publicisty, zakladatele balonového létání v českých zemích, předního tvůrce koláží a vysockého chalupníka Iva Vodsedálka, který měl před rokem 1989 možnost vystavovat jen v zahraničí.

Mohli též vyslechnout koncert moravských umělců Mgr. Jiřího Porubiaka (basklariet) a Mgr. Lukáše Michela (klavír) "Zpívající basklariet".

Děti se mezitím shromáždily ve Sboru dr. Karla Farského v Semilech, kde pro ně byla připravena biblická dramatizace s písněmi "O dvou kráľích Saulovi a Davidovi". Pro ty, kterým ještě zbývaly nějaké síly, byla připravena krátká vycházka.

Přestože se po horkých dnech počasí dost zhoršilo a ráno to dokonce vypráskalo na pořádný déšť, ve Škodějově už skoro tradičně nespadlo ani kapka. A vydařilo se nejen počasí. Bohoslužebná sbírka činila 11379 Kč. Tentokrát je určena na údržbu škodějovského areálu a pro muzeum dr. Karla Farského ve sboru ve Vysokém nad Jizerou.

Protože se pro stejný účel konala i celocírkevní sbírka, královéhradecká diecézní rada připomíná, abyste výtěžek ze svých náboženských obcí zasílali na č. účtu 1056001066/5500, pod variabilním symbolem 07 a čtyřmístným číslem vaší náboženské obce, a děkuje, že na tuto sbírku v církvi pamatujete. Jménem účastníků poutě jistě můžeme královéhradecké diecézi poděkovat za perfektní přípravu tradičního shromáždění.

(noe)

BLAHOŠLAVENÍ CHUDOBY

Je pozoruhodné, že první u Matouše doložená věta zástupům zní: „Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské.“ Někdy tomu bývalo rozuměno tak, že jde o lidi mdlého rozumu, jak se to objevuje v pohádce Boženy Němcové "Pecko prostáček". Proto jeden z překladů zní "skromní duchem". V ekumenickém překladu stojí psáno patrně výstižněji "chudí v duchu". Nicméně si myslím, že Ježíš mohl myslet mimo jiné i ty prostáčky Boží. - Oddíl je znám jako kázání horské.

V podobném oddílu u Lukáše, jenž by se mohl jmenovat kázání rovinné, je psáno něco odlišného: „Blahoslavení chudí, neboť vaše je království Boží.“ Je to rozpor jen zdánlivý, obojí má spojitost, jedno dokonce pomáhá vyloučit druhé. Nejde o trpnou bídu ani o samoúčelnost Diogenova sudu, ale o chudobu cílevědomou, o Paní chudobu, jak ji nazval František z Assisi.

Jaký byl ten, kdo blahoslavlil chudé, tedy Ježíš sám? Dalo by se o něm dokonce říci, že byl na dolní hranici

chudoby a navíc bezdomovec. Řekl totiž: „Lišky mají svá doupatá a ptáci nebesť hnízda, ale syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“ – Jako bych slyšel námitky: „No ale vždyť byl svobodný, mohl si to dovolit!“ To je pravda, nicméně nenamítal nic proti rodinnému životu a bydlení v domech, v jakých býval i hostem. Věřohodnost slov Mistra z Nazaretu o chudobě není umenšena dobrovolností jeho celibátu. Připomeňme si, co všechno kdy řekl o bohatství a chudobě a co se o tom navyprávěl ve svých názorných podobstvích: třeba o boháči a Lazarovi nebo o tom statkáři, který se po bohaté sklizni rozhodl rozšířit své sýpky.

Podstatná je Ježíšova přímá výzva neukládat si poklady na zemi, ale na nebi. Obojí současně nelze: „Co člověku prospěje, když získá celý svět, ale uškodí své duši?“ Tak mluví Ježíš. A dodává: „Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.“ Mamona původně označuje to, s čím člověk navenek počítá, na co zevně spoléhá. To je víc než majetek.

Zmínka o molech, rzi a zlodějích ukazuje, že Ježíš měl na mysli poklady hmotné; ale jeho slova se dají vztáhnout i na mnohé, co v jeho době nebylo: na bankovní konta, na zpeněžitelné informace, dokonce i na vzdělání, pokud slouží sobeckým cílům. Nehrozí v současnosti lidstvu snaha získat celý svět na úkor duše vlastní i celé Země? Kdysi přišel Sokrates na athénský trh, rozhlédl se a pravil: „To jsem nevěděl, že na světě je tolik věcí, které nepotřebuji.“ Co kdyby přišel do hypermarketu nebo sledoval televizní reklamy? Nenabízí se tam spousta věcí, které nepotřebujeme? Až k zalknutí? To je skrytý záměr onoho dáblava pokušení: „Toto vše ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět.“

V jedné ze svých knížek napsal Max Kašparů pozoruhodnou stupnici: Noutze je to, když člověk nemá, co potřebuje. Chudoba je to, když člověk má, co potřebuje. Bohatství je to, když člověk má víc, než potřebuje. V Bibli není jednotné významosloví. Někde Pokračování na str. 3

POZVÁNÍ DO BETLÉMSKÉ KAPLE

Tradiční bohoslužba k uctění památky Mistra Jana Husa

se koná 6. července od 15 h.

Bohoslužbu povedou bratr patriarcha Tomáš Butta, brněnský biskup Petr Šandera, královéhradecký biskup Štěpán Klásek a slovenský biskup Jan Hradil.

Při bohoslužbě vystoupí soubor

Musica Bohemica

pod uměleckým vedením Jaroslava Krčka

a pozouněrský soubor

z Evangelické zemské církve v Anhaltu.

Bohoslužba bude vysílána v přímém přenosu Českým rozhlasem 2 a Českou televizí.

Promiňte!

Většina z nás zná tohle slovo dokonce v několika jazycích. Vždycky se to může hodit. V poslední době se mi však zdá, že přestáváme správně rozumět významu tohoto slova.

Ano, pokud někomu šlápneme na nohu, uděláme skvrnu na čistém ubruse, zapomeneme na sjednanou schůzku nebo způsobilíme nějaký jiný trapas, tak se sluší, pokud máme dobré vychování nebo špetku zdravého rozumu, říci: promiňte.

Slůvko promiňte jsem v dobách svého pracovního nasazení zaslechla i od svých kolegů, když někomu z nich přede mnou uklouzl nějaký ten hrubší výraz. Dnes sprostá slova vidíme na plakátech, jsou uvedena v názvu knih, slyšíme je v televizi a začínají být téměř neoddělitelnou součástí naší kultury, ba i politiky. Zřejmě už asi jenom já a pár stejně založených podivínů má pocit, že sprostá slova jsou sprostá.

Zcela upřímně žasnu nad reklamou, ve které elegantně oblečený muž, který vypadá jako gentleman, nastoupí do cizího automobilu, poručí Alfrédovi, aby jel do klubu, a pak, když zjistí svůj omyl, mlčky vycouvá ven, aniž by se přítomné dámě a jejím dítěti nějak omluvil. Pokud člověk vidí takovou reklamu třicetkrát do měsíce, nepochybně se mu vstřípí do mysli poznatek, že v případě nějakého fatálního omylu asi zcela postačí jen mlčky vycouvat.

Jsou však horší případy. Jsme často svědky toho, že někdo někomu zpacká život, připraví ho o majetek, zabije mu babičku nebo zneužije dítě a vinik na svou omluvu prohlásí jen tak ledabyly: promiňte! Pokud se tak stane jenom v nějakém tom nekonečném televizním seriálu, lze to snad omluvit i nedbalým překladem dialogu.

Stává se to však i v životě, a dost často. Nejčastěji u soudu. Viník přednese dle rady svého advokáta pár slov na svoji obhajobu a na postiženě se obrátí se svou ledabylou žádostí o prominutí. Avšak říci v takovém případě jenom promiňte, to opravdu nestačí. O nějaké účinné lítosti tu nemůže být ani řeč. Jsou věci, které nelze přejít pouhým mávnutím ruky.

V takovém případě se ani nemůžeme moc postiženým divit, když si myslí, že odpustit a zapomenout znamená drahocenné nabyté zkušenosti vyhazovat ven oknem.

Jindřiška Kubáčová

Z kazatelského plánu

4. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Ten, který udílí Ducha, působí mezi námi mocné činy

Posedlost brání člověku vést normální život a přímo ho ničí (Mk 5,5) není něčím dávno minulým, nýbrž setkává se s ní v různé podobě i dnešní člověk. Podrobit se Kristově moci je nejspolehlivější cestou k nápravě. Jiné metody, ryze lidské, mohou selhat (např. bez silné vnitřní motivace léčeného alkoholika či narkomana bývá léčba mnohdy neúspěšná). Ne každý má to štěstí, aby mu Pán Ježíš pomohl i přes jeho odpor (L 8,28). Lépe je vyjít Spasiteli vstříc (L 8,27), komunikovat s ním. Radost uzdraveného je v příkrém kontrastu s jednáním jeho sousedů prosících Ježíše, aby od nich odešel. Litují snad své hmotné ztráty (L 8,33) nebo sami nejsou ochotní změnit se k lepšímu? Kazatelsky lze bohatě využít momentu, že Ježíš nechce vzít uzdraveného s sebou, nýbrž ukládá mu, aby svědčil ve své domovině. To může mít dvojí stránku: jednak uzdravený, jehož znali předtím, je pro sousedy živým důkazem Ježíšovy spasitelské moci. Zároveň však svědčit mezi svými nejbližšími bývá obtížné (L 4,24).

Vstup: Ž 5,1-8 (Ž 32,1-6a)

Tužby:

2. Aby otevřel náš vnitřní zrak, dal nám poznat hrůzu hříchu a ukázal nám Kristovu uzdravující moc...
3. Abychom dovedli svědčit o svém Pánu a přinášet radostnou zvěst o spásě všem ve svém okolí...

Epištola: Ga 2,15-3,5

Evangelium: L 8,26-39

K obětování: Ž 103,2-4

K pozhnání: Sk 3,1-13

Modlitba:

Nebeský Otče, prosíme, dej nám silně zakoušet blahodárnou blízkost Pána Ježíše Krista i jeho moc uzdravující mnohé naše neduhy. Svým slovem rač nás očistit a osvobodit, abychom nebyli již otroky v zajetí svévole, ale abychom měli svobodu k poslušnému plnění tvé svaté vůle.

Vhodné písně: 95, 141, 182, 185, 191, 311, 326, 334

NESAMOZŘEJMOST NAŠÍ VÍRY

Křesťanská zvěst přináší slova o záchráně, o tom, že člověku se může od Boha dostat spásy. Koho z lidí naší doby mohou tato slova zaujmout natolik, aby se jimi alespoň po krátký čas zabýval ve své mysli? Můžeme se o tom jenom domýšlet, a to bez jakékoli předběžné jistoty výsledku. Proč? Protože se vůbec nedá zobecnit, že této zvěsti je přístupnější ten, kdo je chudý nebo trápený nemocí. Stejně se nedá zobecnit, že mezi tak zvané neoslovitelné a zatvrzelé vůči evangelium náležejí pouze ti bohatí a oplývající zdravím. Takhle to nefunguje. Proto je na místě otázka, má-li člověk o tomhle problému vůbec uvažovat podle takového myšlenkového a předsudkem určeného schématu.

U tří evangelistů (Matouš, Marek, Lukáš) nacházíme Ježíšovo vyprávění příběhu o rozsévání a lidech, kteří v něm jsou jakoby zemí, do níž je rozséváno. Nikde se tam neříká, že ten a ten člověk, konkrétně ten překypující zdravím či ten, mající bohatství majetku, je už předem diskvalifikován, protože právě z těchto důvodů o něm platí, že je půdou pro osení evangelia nepříznivou. Nikde se to tam neříká ani v obráceném poměru. Přitom nelze popřít a proto tvrdit, že by Pán Ježíš nespatořoval jistý problém u člověka oplývajícího bohatstvím.

Jedno ale bez výhrad platí pro každého člověka, evangelium je adresováno všem lidem. Ježíš přinesl obětí vykoupení za všechny bez výjimky. Proto je možno říci, že z Boží strany je pro každého člověka vše připraveno. Je tedy jen na něm, „vztáhne-li ruku“ po

tomto daru Boží lásky a ujme se ho. Takto nahlíženo je to opravdu snadné a lze to vyjádřit několika slovy: „Ano, Pane, věřím v tebe, věřím, že jsi můj Spasitel.“ Avšak teprve až se ve své mysli a v srdci člověk, slyšící evangelium Kristovo, propracuje pokáním a změnou smýšlení ke kladnému vztahu k radostné zvěsti a tomu, o němž ona svědčí, dostane se zasetému semeni Boží spásy a lásky prostředí a podmínky ke vzklíčení, růstu a nesení dobrých plodů. Vzhledem k tomu, že jak patrně, není vůbec snadné a samozřejmě pro člověka uvěřit v Pána Ježíše Krista, není od věci, když se mu dostává modlitební podpory od těch, kdo věří, a proto i vědí, že je Boží vůlí, aby všichni došli poznání pravdy a byli spaseni, a že tím, kdo rozněcuje v člověku plamen víry, je Duch svatý.

Víra v Boha, sklonivšího se k nám v Ježíši Kristu, má v sobě přítomný podivuhodný protiklad. Je očividným rizikem, protože její charakteristické znaky (atributy) nejsou exaktně prokazatelné. Boha nikdy nikdo neviděl, a přece v něho lidské generace stále věří. Jen jedna lidská generace a z ní jen počtem omezená skupina, vázaná na konkrétní prostor a čas, se osobně setkala s Ježíšem Nazaretským, zvaným Kristus. To poslední, co bylo pro tyto lidi prokazatelné dějinně dosažitelné, byly Ježíšovy poslední chvíle na kříži a jeho smrt.

Jen několik jednotlivců, skupinek a několikasethlavý zástup se podle svědectví Písem setkali s tímto ukřižovaným a pohřbeným Ježíšem jako se Vzkříšeným. Někteří z nich se Vzkří-

šeným dokonce společně jedli a všichni ho slyšeli, jak k nim promlouvá. Navzdory ohrožení vlastního života lpěli pak tyto svědkové na své výpovědi o setkání se vzkříšeným Ježíšem. Ta se v podobě evangelií a dalších novozákonních textů dostala skrze zvěstovatelkou službu církve až k našim uším. Sami jsme ji také četli a uvěřili jsme její pravdivosti, ač jsme vzkříšeného Ježíše nikdy neviděli, ani přímo neslyšeli. Navzdory těmto nejistotám se Ježíš Kristus, sedící po pravici Boha Otce, stal jistotou našich životů. Stal se jejich neodlučitelnou součástí. Ovlivňuje celý způsob našeho života, naše myšlení, mluvení i jednání, aniž by nás tím zbavoval naší vůle, volby a svobody rozhodnutí.

Ač někdy ve chvílích klamně sebejistoty podléháme i pokušení se mu vzdát, znovu se k němu vracíme, protože opakovaně seznáváme, že jen on je naším pravým útočištěm, nejvěrnějším přítelem a průvodcem. Jen v něm se můžeme shledat s těmi, kteří sdíleli společnou víru v něho, ale prošli již branou smrti.

V Ježíši Kristu můžeme dojít i naplnění naděje, že nám přiblíží i ty, kteří již také prošli branou, aniž bychom o nich měli jasné povědomí, že Ukřižovaný a Vzkříšený byl součástí jejich života. Je to proto, že všechno povstalo skrze něho a bez něho nepovstalo nic, co jest (J 1,3), a on sám říká: „Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý, byl jsem mrtvý - a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu“ (Zj 1,17,18).

Jan Hálek

Nad Písmem

POSEDLÍ MEZI NÁMI

Biblická zpráva o uzdravení posedlého na břehu Genezaretského jezera u pohanské Gerasy je podnětná k zamýšlení jak nad jednáním samotného nemocného, tak lidí kolem něho, jeho spoluobčanů; my se soustředíme na toho posedlého: Je typem nepoddajných, žádné jiné autority – ani Boha (kterého nezná) – nedbajících lidí ve všech dobách, i dnes. Jen ta podoba či důvod jejich dábelství bývá jiná: někdy alkohol, jindy drogy či jiná posedlost (pyromanie = žhářství, sexuální násilí aj.).

Takový člověk bývá nevypočitatelný, pro své okolí nebezpečný; chová se výstředně. „Když Ježíš vystoupil na břeh, vyšel proti němu jakýsi muž z toho města, který byl posedlý démony a už dlouhou dobu nenosil oděv a nebydlel v domě, nýbrž v hrobech.“ Dnes by měl třeba oholenou lebku či naopak různobarevně nastříkané vlasy, vyčesané do kohoutího hřebenu. Chce být viděn za každou cenu – a tak se záměrně chová odlišně.

Pokud si ho lidé všimají, tak se strachem či s posměchem, a vždycky nepřátelsky: Když ho ten záchvat přepadl, „tehdy ho poutali řetězy a okovy a hlídali, ale on pouta vždy převal a byl démonem hnán do pustých míst.“ Jinak to tehdy neuměli; dnes jsou ty zákroky modernější a třeba mírnější (různé ústavy a utišovací léky), ale ta vnitřní opuštěnost a samota zůstává, léčený je odlišný a podezřívavý.

Pán Ježíš k němu přichází jinak: chce pomoci, probrat a uzdravit. Ale na to lidé běžně nejsou zvyklí. Proto, „když posedlý spatřil Ježíše, vykřikl, padl před ním na zem a hlasitě zvolal: Co je ti po mně, Ježíši, synu Boha nejvyššího? Žádám tě, abys mne netrápil!“ Ježíš se ho ptá po jménu jeho choroby. Léčení chce správnou diagnózu – a Kristus ji zná; ví, že je to výstřední individualismus, sebestřednost, hřích. Nebo pocit méněcennosti či spokojenost ve hříchu: je mi dobře, když se potuluji mezi mrtvými a ovládá mne dábelství. Nechci nic slyšet o tom, že jsem v nepořádku; já sám, moje myšlení rozhoduje, co budu dělat. Je to moje soukromá věc!

Ale to je omyl – člověk nežije v izolaci. V Bibli vidíme, že Bůh mluví i do těch nejsoukromějších věcí. Ježíš přichází právě proto, aby rozbil tu hráz "soukromého" hříchu, aby rozbil přehradu mezi lidmi. Proto chce, aby to zlé v sobě poznal a pojmenoval posedlý sám. Jen tak se může zachránit, když podle žalmisty řekne: „Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti. A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj“ (Ž 32,5).

Jakmile se to stane, nemocný už nechce být sám a touží, prosí, aby mohl být s Ježíšem a odejít z místa nevěry. Ale překvapivě slyší: „Vrať se domů a vypravuj, jak veliké věci ti učinil Bůh.“ Žádná idylka v soukromí a zátiší (třeba kláštera či opuštěné přírody)

s Pánem, ale jdi do světa mezi ostatní, kteří jsou zase jinak posedlí a nešťastní, kteří potřebují slyšet tvou zkušenost!

Když to člověk riskuje a poslechne, a bude zvěstovat, jak veliké věci mu učinil Ježíš, bude zase odlišný. Protože v běžném světě, mezi lidmi, počítajícími především svá prasata a jiný majetek, bude vyznávat jako Pavel: „Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“ (Ga 2,20). Takový svědek, ovládnutý (či posedlý?) teď Duchem svatým, zažije zase nepochopení a pronásledování, ale také velikou radost: Jako on sám, tak i další budou Bohem zachráněni, najdou s Kristem plnost svého života – pravé lidství.

Radek Hobza

**Amen,
Otče,
rač to dátí,
důvěrně tě vyzýváme!
Kriste,
rač se přimlouvati
za nás hříšné!
Žádáme:
Duchu svatý,
spravuj nás
světlem pravdy
v každý čas,
bychom s dušemi i těly
věčně Bohu náleželi!
Píseň 198**

JE TO KRISTUS MEZI VÁMI

Vážení účastníci poutě do rodného kraje Karla Farského, vážení hosté, děti, sestry a bratři! Jeden významný český historik řekl, že láskou k rodnému kraji získáváme lásku k celé zemi, k celé vlasti. Každý z nás máme nějakou část země, zvláštní místo, ke kterému se váží naše životní vzpomínky a máme k němu silný citový vztah. Pro Karla Farského byl tento odlehlý kout v Podkrkonoší právě takovým místem. Farský je spojen s tímto krajem, který má svou vyvýšenou polohou obrazně řečeno "blíží k nebi". Když procházíme tímto krajem, tak se z různých míst před námi otevírají pohledy na Krkonoše nebo naopak na druhou stranu směrem do kraje je vidět Český ráj s dominantou Trosek, na obzoru je Ještěd, Tábor, Kozákov a mnoho dalších kopců. Podobné pohledy na přírodní scenerie se otevíraly před očima Karla Farského, který se v tomto prostředí narodil. Zde stávala jeho rodná roubená chalupa a tady vyrůstal v zemědělské rodině. Poznával svět kolem sebe, všiml si jevu a zákonitostí v přírodě, setkával se s lidmi. Do těchto míst se také vracel ze studií v Praze, přijížděl sem jako kněz ze svého působiště v západních Čechách. Zde v nedalekých Roprachticích sloužil českou mši o Velikonocích v roce 1919 a v nedalekém Vysokém nad Jizerou již jako představitel nové církve konal na náměstí bohoslužby v roce 1921. Svůj vztah k rodnému kraji vyjádřil i tím, že inicioval stavbu vysokého sboru. Setkáváme se dnes v tomto kraji, abychom vyjádřili Bohu vděčnost a připomenuli si Karla Farského jako novodobého hlasatele evangelia Ježíše Krista.

Zamýšlíme-li se nad Farského učitelským a kazatelským dílem, tak shledáváme, že některé výpovědi například v Postile nesou znamení své doby. Z našeho současného pohledu vyjadřoval některé biblické výpovědi až příliš svobodně, liberálně. Co však mu nelze upřít, je jeho hluboká osobní zbožnost, povahová ryzeost a opravdovost. Byl skutečnou osobností, která působí na druhé svou přesvědčivostí. Jako nositel evangelia Ježíše Krista svým duchovním zápasem a úsilím přispěl významným způsobem ke vzniku a utváření Církve československé husitské.

Pro tuto příležitost bylo vybráno čtení z listu apoštola Pavla Koloským. Na začátku křesťanství jako světového náboženství byl důležitou postavou apoštol Pavel. Je představitelem kazatele a misionáře, jehož činnost přesahuje hranice jedné kultury a jediné náboženské židovské tradice, s níž byla spjata víra v jednoho Boha. Pochopil svůj úkol tak, že má jít k lidem z různých zemí, kultur a pohanických náboženství, a má jim předat Ježíšovo evangelium. Nebyl to jeho nápad, ale Boží záměr, aby se tak evangelium dostalo ke všem lidem, ke každému člověku. I Karel Farský se stal takovým novodobým apoštolem Krista. Překročil hranice západního i východního křesťanství, ale i protestantismu z důvodu, aby evangelium zcela nově mohlo oslovit pochybujícího a hledajícího člověka své doby. A tak je tomu i v současnosti, že naše církevní společenství je i pro ty, kteří

nezapadají přesně do hranic té či oné konfese, ale přitom jsou otevřeni Ježíšovu evangelium.

Svědkové a osobnosti víry mají zvláštním způsobem podíl na Kristově utrpení. O tom mluví i apoštol Pavel v listě Koloským: „Trpím za vás a to, co zbývá do míry utrpení Kristových, doplňuji svým utrpením.“ Neznamená to, že by Pavlovo utrpení a jiných svědků přinášelo spásu nebo zásluhu věřícím, neboť Kristovo utrpení a obětí jsou jedinečné a neopakovatelné. Vyjadřuje to Pavel sám i v listě Koloským (1,19-20). Utrpení svědků není utrpením pro spásu, ale pro dobro církve. Karel Farský přemýšlel často o smyslu Kristova utrpení, o významu Kristova kříže a kalicha (Postily, Praha 1952, s. 204-208; ČČSH, Stručné informace o náboženských názorech, úkolech a organizaci církve československé, Praha 1929, s. 30-32.44). Sám také na tomto utrpení nesl svůj podíl. Jak dosvědčuje jeho současník, moravský biskup Rostislav Stejskal: „Kdo nepracoval s ním, nepochopí nikdy, co tu bylo třeba síly v protivenstvích, co Božího nadšení v nepochopení a lásky k lidem a k církvi, aby vytrval, neodešel od pluhu znechucen tvrdostí země, znaven velikostí díla a vlastní bolesti“ (Sborník Dra. Karla Farského. Praha 1928, s. 143). Veškeré jeho nasazení bylo z lásky k církvi. „Svou církev miloval více než pohodlí, můžeme říci, více než své zdraví a život“ (tamtéž, s. 144). Zemřel předčasně ve věku 47 let. Pavel říká: „Stal jsem se služebníkem církve, jak mi Bůh uložil podle svého záměru.“ Podobně jako Pavel i Farský byl především služebníkem církve. Čím je církev charakteristická? Jistě Farský usiloval o mnohé aktivity a podporoval je – zejména sociální práci, ale i výchovnou – náboženskou a etickou výuku mládeže ve školách a nejrůznější kulturní činnosti jako hudební vystoupení, divadelní představení a jiné. Tím vším se Církev československá husitská vyznačovala a působila tak k prospěchu společnosti hned od svého vzniku. Ale to samo o sobě není ještě tím, co tvoří církev církvi. „Je to Kristus mezi vámi,“ říká apoštol. Církev je tam, kde je Ježíš, kde lidé naslouchají s vírou jeho slovu. Církev je tam, kde se lidé setkávají kolem jeho stolu jako sestry a bratři. Církev je tam, kde se lidé dokáží setkat v jeho jménu, i kdyby byli třeba jen dva nebo tři (Mt 18,20). Vyznání „Kristus vprostřed nás. S námi je a povždy bude,“ je součástí naší liturgie.

Sestry a bratři, přijíždíte z různých míst, z různých náboženských obcí. Všude tam, kde se ve sborech a modlitebnách naší církve shromažďujete, můžete při slavení liturgie, která je živým odkazem našeho prvního patriarchy, prožívat povzbuzení, posílení a jistotu víry, že je „Kristus mezi námi“.

On je středem veškeré činnosti jako tehdy, tak i dnes. „Jeho zvěstujeme, když se vši moudrostí napomínáme a učíme všechny lidi.“ Apoštolská služba je spojena se zvěstováním, napomínáním a vyučováním. Farský zvěstoval, pastýřsky napomínal a učil. A z této jeho práce v Božím požehnání roste církev. Nebyl to jistě samozřej-

mě jen on, ale byli to mnozí další duchovní a laici. Tuto apoštolskou činnost máme konat i my. Zvěstovat Ježíše znamená sdílet se s druhými o radost evangelia ve zkouškách a noutných současných životů. Napomínání nám nezní moc dobře. Zejména ne dětem, které jsou stále napomínány od svých rodičů a dalších lidí. Přesto i napomínání má svou důležitost. Nemyslí se tím však moralistické odsuzování, ale moudré doprovázení druhého pod autoritou Božího slova. Člověk by si chtěl žít podle svých nálad, podle svých měřítek. Utvářet si život podle svých představ, vydat se svou vlastní cestou, ale může tak propadnout klamu a minout smysl, který je v Kristově slovu života. Vyučování je trvalý úkol, který má církev v tomto světě. Farský byl učitelem náboženství, který rozuměl mladé generaci. Přibližoval jim biblické události a Boží tajemství tak, že je neodrazoval, ale probouzel v nich zájem, víru a touhu po setkání s živým Ježíšem. Jak Pro apoštola Pavla, tak i pro Farského, je charakteristická jejich otevřenost vůči všem lidem. V této otevřenosti je náš úkol i naděje naší církve, která si připomíná v tomto čase zde a na dalších místech Farského odkaz.

Kladu si v duchu otázku a někdy mně je dokonce položena: Co by řekl Farský své církvi dnes? Té církvi, pro níž žil, pro níž vedl zápas posilován Bohem, pro níž trpěl? Teď nemyslím, co by řekl o nás, ale co by řekl nám. Na co by nás upozornil a v čem by nás povzbudil? To, co by nám zřejmě sdělil, je apoštolské upozornění a povzbuzení, abychom nikdy nezapomínali: „Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu.“

Amen.

Tomáš Butta

BLAHOŠLAVENÍ CHUDOBY

Pokračování ze str. 1
se pojmy skoro kryjí: „Bože, vyslyš mne, neboť jsem chudý a nuzný“ (Žalm 86,1). Jinde je odstupňování: „Chudý muž, který utiskuje nuzné“ (Příslaví 28,3).

V článku "Chudoba jako popření lidských práv" napsala Kristina Koldovská, že je třeba postavit chudobu mimo zákon. Patrně měla na mysli nouzi, obojí se neprávem ztotožňuje. Ale co by bylo potřeba postavit mimo zákon, je naopak bohatství. Anglický spisovatel Chesterton napsal: „Boháči jsou v každé zemi jen společenská spodina.“

Nikoli chudáci. Jen si vzpomeňme, jak dopadli po smrti v Ježíšově podobnosti boháč a Lazar. Ovšem tak si stáli před Bohem už za živa.

Chudoba je nejenom blahoslavená, ale nezbytná pro celý svět. Shromáždění hmotných statků vede k drancování Země. Možná, že jste před několika dny slyšeli v televizním vysílání, že rozmach průmyslu, který je závislý na vodě, stále více omezuje zdroje pitné vody. Před půlstoletím, kdy se dalo ještě pít z každé lesní studánky, bylo nepředstavitelné, že se jednou nebudeme moci obejít bez balené vody.

Stav "Paní chudoby" je v bohatosti ducha. Opakem je duchovní bída a

Prof. Zdeněk Kučera a prof. Otto Weiss

Teologická konference o modernismu

Tématem teologické konference, která se konala k památce prvního patriarchy dr. Karla Farského, bylo modernistické hnutí a evropské souvislosti myšlení a díla našich modernistů. Účastníci měli možnost vyslechnout přednášku prof. Otto Weisse z Katolické univerzity ve Vídni, jednoho z nejvýznamnějších odborníků na historii evropského modernismu, na téma Evropské souvislosti modernistického hnutí. Dalšími přednášejícími byli prof. Jan Blahoslav Lášek (Český modernismus a jeho teologie) a prof. Zdeněk Kučera (Živé výzvy modernismu). Zanedlouho uplyne 100 let od vydání dekretu proti modernismu „S. Officii Lamentabili“ (3. července) a papežské encykliky „Pascendi dominici gregis“ (8. srpna). Tyto dokumenty vyvolaly polarizaci náboženské situace v Evropě a myšlenkovou radikalizaci reformismu, z jehož kořenů vyrostlo i reformní hnutí našeho římskokatolického duchovenstva, které stálo u zrodu naší církve.

(red)

nouze blahobytu, jenž je podmiňován plněním pevnin a moří i zbídačováním jiných.

Ono dáblské pokušení „toto všechno ti dám“ se týká přes hlavu Ježíšovu celého lidstva, ovšem s tou zatajenou podmínkou „jestliže se mi budeš klánět“. Přise se o rozvojových zemích. Jak nadějně to zní! Ale je to velký podvod. Nejde o skutečný rozvoj, ale o zisky, o blahobyt, o pohodlí, krátce o mamon. Aniž si to uvědomujeme, také my zde v této naší zemi žijeme v blahobytu. Zvykli jsme si na něj. Pokládáme jej za normální. Ale jak je to podle Ježíše, jenž neblahoslavlí bohaté? Řekl: „Poďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, a já vám dám odpočinutí.“ To je podle Kralických. V ekumenickém překladu je to zvýrazněno: „kdo se lopotíte a jste břemena obtíženi“; u Žilky „kteří těžce pracujete a jste přetíženi...“ A tak přemítám: Jiné nezve? Nezve mne a tebe? Co s námi, nevolníky blahobytu, do něhož jsme zapředeni? Můžeme za to, že se už neobejdeme bez plastových obalů, bez mobilu a bez auta? A jako obyvatelé tohoto státu bez kamionů a hypermarketů? Je snadné v této zemi být záměrně chudým. Být chudým v duchu s důsledkem být chudým doopravdy je daleko těžší než být bohatým.

Ježíš oslovuje v jedinečném lidstvo. Připomeňme si, co říká: „Nemějte starost o svůj život, co budete jíst, ani o tělo, co budete mít na sebe.“ – „Nedělejte si starosti o oděv,“ říká s odkazem na nebeské ptactvo a polní kvítí: „Váš Otec nebeský přece ví, že to všechno potřebujete.“ Není to pobídka k nezodpovědné lenosti, vždyť jsme si připomněli, že Ježíš zve k sobě právě ty, kdo pracují, kdo se lopotí. Jde o to, vážit míru vnějších potřeb. Bůh má v péči své stvoření. Ví, že jsme jeho. Ještě před nedávnem nikoho nemohlo napadnout, jaký nesmírný dosah mají Ježíšova slova, blahoslavící chudobu. Dívali jsme se na ně s jakousi shovívavostí. Ale jak se dnes prokazuje, jsou to prorocká slova nesmírného významu, zaměřená i do tenkrát neexistující spotřební civilizace: této civilizace, která prakticky nepočítá s Bohem, s věčností, ani s poklady nebeskými, a proto má nenasytný zájem o přemíru pokladů tohoto světa. Ježíš ovšem zná už ve své době východisko ze slepé ulice našeho pachtění po blahobytu: „Shromážděte si poklady na nebi.“ A: „Hleďte nejprve království nebeské a toto vše vám bude přidáno.“ Co je toto vše? To, co opravdu potřebujeme, nic víc.

Miroslav Matouš
Dokončení příště

ZPRÁVY

Vzpomínka

Dne 23. června si připomeneme 4. výročí úmrtí Mgr. Mileny Beranové, dlouholeté farářky náboženské obce Louny. Děkujeme všem, kteří věnuje- te tichou vzpomínkou.

(rada starších)

Výstava dětských prací

Sociální odbor Úřadu ústřední rady uspořádal výtvarně-literární soutěž pro děti a mládež do 15 let. Hlavním mottem byla otázka: Kdo je můj bližní a proč mu pomáhat?

Všechny došlé obrázky a básničky si můžete prohlédnout v prostorách sboru v Sázavě dne 30. června.

Všichni jste srdečně zváni.

(id)

Zemřel varhaník

Ve švédském Lundu byl v úterý 12. června pohřben světoznámý koncertní varhaník, sbormistr a skladatel prof. Bedřich Janáček, který zde zemřel ve věku 87 let. Byl posledním žijícím žákem poválečné varhanní třídy pražské konzervatoře, vedené proslulým Bedřichem Antonínem Wiedermanem. Janáček se sám stal profesorem na pražské konzervatoři, koncertně působil doma i v zahraničí a po nástupu komunismu v roce 1949 emigroval. Usadil se ve Švédsku, proslavil však české umění na zájezdech po celém západním světě včetně Ameri-

ky, kde spolupůsobil s Rafaelem Kubelíkem.

Do vlasti nesměl až do roku 1989, kdy se sem začal vracet ke koncertním vystoupením i k soukromým návštěvám příbuzných, zejména svého syna a vnoučat. Pamětníci by si vzpomněli na jeho koncerty v Husově sboru na Vinohradech a Vršovcích, nepočítaje další evangelické a katolické kostely nebo koncertní síně. Naposledy koncertoval v Praze, Litomyšli, Uničově a v Táboře před devíti lety, kdy zde provedl mj. i Smetanovu symfonickou báseň Tábor, kterou upravil pro varhany. Dokončil také rozepsanou Vigilií od Bohuslava Martinů.

V Lundu byl stálým varhaníkem v několika kostelích včetně hlavního lutherského dómu a napsal řadu chorálových předeher, fug a intrádu k otevření nového lutherského kostela.

V posledních letech se kvůli zákeřné nemoci věnoval již jen čistě skladatelské činnosti a řada jeho nových skladeb bude ještě vydána v norském nakladatelství. Mnohé z nich jsou prochnuty láskou k božskému Spasiteli.

Jan Procházka

Ohlédnutí za výstavou

Náboženská obec v Tachově otevřela v úterý 8. května výstavu u příležitosti ukončení bojů druhé světové války. Účastníky uvítala a modlitbou a zamyslením nad Písmem výstavu zahájila farářka Zuzana Kalenská. Městská garda ostrostřelecká ze Stříbra vypálila slavnostní salvu. K nahlédnutí byly

dobové militárie a dokumenty ze soukromé sbírky pana Stanislava Smolíka ze Stříbra. Výstava se setkala s velkým zájmem škol i veřejnosti.

(zk)

Sázava: program pouti

Srdečně zveme na tradiční Pout' na Sázavu, která se koná 30. června.

Program:

* 9.00 h - Zahájení - bratr patriarcha a starosta města Sázavy

* 9.45 h - Pout' do Sázavského kláštera od Sboru opata Prokopa

* 10.00 h - Bohoslužby s večerí Páně v Severní zahradě - bratr patriarcha

* 11.15 h - Divadelní představení "Forman and Herodes" v Rajském dvoře

* 14.15 h - Otevření výstavy "Diakonie Církve československé husitské v ČR" v Křížové chodbě

* 15.00 h - komorní verze oratoria Jana Pachmana "Mistr Jan Hus" v Severní zahradě

* 16.20 h - Komorní koncert Chorus Angelicus v klášterním kostele

* 17.00 h - zakončení pouti v kryptě Sázavského kláštera.

Program pro děti:

12 - 15 h - "Přinesli nám hlaholici" - Cyril a Metoděj trochu jinak - hry, soutěže, úkoly pro děti od 5 do 15 let.

Pout' pořádá Církve československá husitská za přispění správy kláštera na Sázavě a finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Středočeského kraje a města Sázava.

(ht)

VÝSLEDKY VÝTVARNĚ-LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

Sociální odbor ÚÚR vypsal výtvarně-literární soutěž pro děti a mládež do 15 let s hlavním mottem: „Proč je důležité mít ve svém okolí lidi ochotné pomoci?“, které bylo rozpracováno do třech soutěžních témat:

1. pohádka o veliké řepě;
2. biblický příběh – podobnoství o milosrdném Samařanu;
3. obecné téma – Kdo je můj bližní a

proč mu pomáhat.

Na adresu sociálního odboru poslalo svá výtvarná a literární díla celkem 38 dětí. Dne 30. dubna se sešla porota k vyhodnocení soutěže ve složení ses. J. Buttová, br. L. Čmerda, ses. J. Krajčírková, ses. R. Krausová a ses. I. Doubravová. Porota se rozhodla ocenit všechna soutěžní díla a v každé věkové kategorii vybraným autorům

udělit zvláštní ocenění. Velice děkujeme všem dětem za zaslání příspěvků do soutěže, stejně tak všem, kteří s dětmi pracovali. Naše poděkování patří také sestře J. Kmentové z časopisu Husita za poskytnuté ceny - VHS kazety s pohádkou a knihy.

Jména oceněných účastníků soutěže:

1. Věková kategorie (6 - 7 let):

Bechyně Jiří, Foffová Klára, Foffová Tereza, Gašparová Barbora, Hrušková Magda, Koděrová Michaela, Macháčková Anna, Markant Jáchym, Meierová Markéta, Nýlvtová Jana, Pomičalková Šárka, Rafajová Tamara, Zheliznyak Vasil, Zemanová Barbora.

Zvláštní ocenění poroty:

Macháčková Anna, Meierová Markéta, Nýlvtová Jana

2. Věková kategorie (8 - 9 let):

Benišková Zuzana, Brátová Marie, Farkas David, Fundová Eliška, Fundová Nikola, Míňáček Pavel, Nachtgálová Renata, Neumann Tomáš, Petráňková Aneta, Pochová Veronika, Procházková Orča, Svíčková Šárka.

Zvláštní ocenění poroty:

Brátová Marie, Fundová Nikola, Pochová Veronika

3. Věková kategorie (10 - 13 let):

Benišková Barbora, Biblekajová Laura, Demeterová Sandra, Farkas Jožin, Petráňová Lucie, Prorok Vlastimil, Siudová Adéla, Starý Jakub, Škrábal Milan, Špecingerová Andrea, Vencovská Veronika, Vlček David.

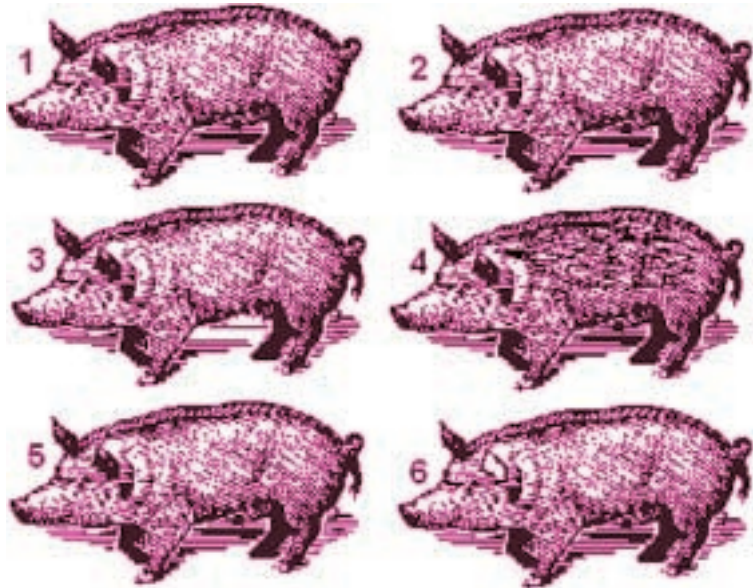
Zvláštní ocenění poroty:

Farkas Jožin, Petráňová Lucie, Siudová Adéla, Vlček David.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

UZDRAVENÍ POSEDLÉHO V GERASE

Ježíš posedlého muže zbavil zlých duchů, kterým dovolil vstoupit do stáda vepřů. Ti se pak v jezeře utopili. Poznáte v našem "stádu" dva vepře, kteří jsou úplně stejní?

(Řešení z minulého čísla: Vzkříšení.)

Jana Krajčírková

Ivana Doubravová

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@csh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz

KALENDARIUM – ČERVEN

25. 6. 1752 - Provedena byla úprava studijního řádu pražské univerzity (po stránce organizační). Do čela fakult byli postaveni státem jmenovaní direktori.

25. 6. 1832 - Zemřel v Mladějově František Josef Gerstner (* 23. 2. 1756 v Chomutově) - technik. Syn chudého řemenáře vystudoval na pražské univerzitě matematiku a astronomii. Roku 1779 po získání inženýrského diplomu pracoval v komisi pro vyvazování z roboty. Na čas odešel do Vídně s úmyslem studovat lékařství, ale záhy se vrátil ke své milované matematice a hvězdářství - už roku 1784 se stal adjunktem pražské hvězdárny. Konal přednášky i pro posluchače bez předběžného vzdělání - na 2000 jich prošlo během 20 let jeho kurzy. Jako člen Učené společnosti v Praze, zakladatel a první ředitel pražského polytechnického ústavu se stal autoritou, bez níž nebyl u nás započat žádný významnější technický podnik. Zásadně ovlivnil rozhodnutí, že místo stavby průplavu Vltava - Dunaj byla postavena první železniční dráha v rakouské monarchii, známá koňka České Budějovice - Linec.

25. 6. 1897 - Narodil se v Praze Oldřich Menhart (+ 11. 2. 1962 tamtéž) - knižní grafik a typograf.

25. - 26. 6. 1932 - Za účasti asi 500 zástupců mládeže všech politických směrů proběhl v Trenčianských Teplicích sjezd mladé slovenské generace. Setkání využili lidé k vlastní propagaci. Sjezd se nakonec vyslovil proti centralismu a za jistý stupeň autonomie pro Slovensko, avšak nepostavil se jednoznačně za program Hlinkovy slovenské ľudové strany.

26. 6. 1937 - Vydán byl zákon o prozatímní úpravě postavení guvernéra na Podkarpatské Rusi (jmenován prezidentem republiky) a návrh na rozšíření samosprávy této země. Guvernér získal určitá regionální práva, dostal k dispozici poradní sbor, jehož většinu však jmenovala vláda. Částečně nově bylo upraveno postavení viceguvernéra, který byl státním úředníkem s právním postavením zemského prezidenta.

27. - 29. 6. 1967 - V Praze se konal IV. sjezd československých spisovatelů, kde došlo k dosud největšímu konfliktu mezi zastánci a odpůrci reformem.

28. 6. 1577 - Na zemském sněmu v Olomouci potvrdil Rudolf II. svobody, práva a privilegia Moravského markrabství a přijal hold moravských stavů. V těchto dnech byl urovnán spor moravských stavů s olomouckým biskupem.

29. 6. 1617 - Za asistence kardinála Františka Dietrichštejna se konala v Praze korunovace Ferdinanda za českého krále.

29. 6. 1882 - Ministerským nařízením bylo ustaveno, aby s ohledem na potřeby státní služby prokázali všichni posluchači právnické fakulty české univerzity při státních zkouškách znalost němčiny. Proti tomuto rozhodnutí se ohradil studentský spolek Všehrd. Studující práv na německé universitě v Praze znalost češtiny nemuseli prokázat.

30. 6. 1722 - Narodil se ve Starých Benátkách u Mladé Boleslavi Jiří Benda (+ 6. 11. 1795 v Kostřici/Kostritz u Gothy) - hudební skladatel a virtuos, který byl jedním z mnoha českých hudebníků, kteří působili ve druhé polovině 18. století za hranicemi. Právě v této době dali tito barokní skladatelé, interpreti a virtuosové vzniknout rčení "Co Čech, to muzikant". Jednadvacetiletý se stal houslistou královské kapely v Berlíně. Jeho nejoblíbenějšími nástroji však po celý život byly klavír a hoboj, jimž věnoval řadu svých vrcholně klasicistních skladeb. Od roku 1748 plných 30 let byl kapelníkem ve městě Gotha. Nějaký čas strávil v Itálii, kam ho vyslal vévoda Fridrich III., aby si rozšířil své hudební vzdělání. Světovou slávu mu přineslo vytvoření nové hudební formy - melodramatu. Jeho neznámější melodrama *Ariadna na Naxu* bylo přeloženo do francouzštiny a italštiny a uváděno s velkým úspěchem v řadě evropských divadel. Většina skladeb Bendových, mezi nimi i 14 oper (*Pygmalion*, *Orfeus aj.*), se zachovala v rukopisech. Psal sonáty, symfonie, kantáty i skladby církevní. Po odchodu z Gothy přijal místo ředitele hudby v Schröcherově divadle v Hamburku. Roku 1781 navštívil Paříž u příležitosti premiéry své opery *Romeo a Julie*, pak působil po krátkou dobu v Berlíně, kde žili i jeho bratři. Začátkem 90. let se uchýlil na odpočinek do venkovského zámku v Kostřici.

30. 6. 1872 - Narodil se ve Zboníně Josef Bílý (+ 1. 10. 1941 v Praze) - československý generál a účastník protinacistického odboje, který patřil mezi vůdčí představitel vojenského domácího odboje za 2. světové války. Původně byl důstojníkem rakousko-uherské armády a za 1. světové války velel pluku nejprve na ruské a potom na italské frontě. Po vzniku Československa zastával od roku 1918 různé velitelské funkce v československé armádě a v letech 1928-35 působil už jako zemský velitel pro Čechy. V roce 1935 odešel na zasloužený odpočinek. Dlouho se z něj však netěšil. Přišla mnichovská kapitulace a poté osudný březen 1939 a vlastenecky cítící Bílý nedokázal stát stranou. Už na samém počátku okupace se spojil se stejně orientovanými vysokými důstojníky a založili spolu odbojovou organizaci Obrana národa (ON). Sám Bílý byl od počátku jak v řídicím orgánu ON - Radě starších, tak ve funkci nejvyšší; stanul v čele ústředního vedení se štábem. Měl také výrazný podíl na profilu této ryze vojenské ilegální organizace, její organizační strukturu i členění, které bylo podřízeno zásadám přísné konspirace. Obrana národa počítala ve vhodné chvíli s vojenským vystoupením proti okupantům. Ovšem už první větší nacistické perzekuce na sklonku roku 1939, které postihly především Obranu národa, donutily Bílého, aby přešel do ilegality a ukrýval se v jižních Čechách. Na podzim roku 1940 byl však vypátrán gestapem a zatčen. Po nástupu R. Heydricha jako zastupujícího říšského protektora byl generál Bílý jako jeden z prvních v rámci 1. stanného práva zastřelen v ruzyňských kasárnách.

(red)